

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENTA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESADESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****A B O N A M E N T U L**

Pe an, în România, cu Tabla. . . . . 45 lei
 6 luni . . . . . 20 .
 3 luni . . . . . 10 .
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI—5**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Contribuțiuni la studiul asupra modificărilor necesare formelor de procedură înaintea Curților cu jurați, de d-1 Ovidiu Gherghel

JURISPRUDENTĂ :

Curtea de casație, s III: Ștefan Florescu cu Ministerul de finanțe;
 Idem și Trib. Dorohoiu: V. V. Teodorescu cu Ministerul de finanțe;
 Judecătoria rurală Ploști: Constantin Sima cu Leana G. Alexandrescu;

Contribuțiuni la studiul asupra modificărilor necesare formelor de procedură înaintea Curților cu jurați

Studiul asupra reformei legiuirilor penale, care de multă vreme a fost și este și astăzi una din preocupările de căpetenie ale conducătorilor din mai toate statele Europene a pus pe tapet și chestiunea, de mult deschisă, dacă jurisdicțiunea Curților cu jurați ar mai trebui să fie menținută? Este știut că majoritatea comisiunilor instituite pentru a studia reforma legiuirii penale, a opinat pentru suprimarea Curților cu jurați.

Așa, în Germania, comisiunea care a lucrat în anii 1903—904, compusă din 21 juriști, dintre cari 5 avocați de frunte și 2 profesori universitari, în unanimitate, s'a pronunțat pentru suprimarea acestei jurisdicțiuni. Dar, cu toate aceste sufragii ostile ale comisiunilor, și cu toate că cea mai mare parte din scriitorii penalisti, și-au dat părerea tot în sensul suprimării; curțile cu jurați, au fost menținute acolo unde reforma Codului penal s'a realizat și au toate șansele de a fi menținute și în statele unde aceiași reformă e pe cale a se face. Or, acest sfârșit, care la prima vedere pare un paradox, față de stăruitoarea părere a majorității juriștilor cu renume universal, care cu date și argumente zdrobitoare demonstrează anachronismul acestei instituțiuni, a fost explicat, cu argu-

mente nu mai puțin puternice, și poate de ordin mai superior, de către Dr. Frantz de Liszt, șeful școlii criminaliste moderne din Germania. Celebrul penalist, tocmai cu ocaziunea emiterii acelei păreri, a comisiunei de reformă din Germania și când spărsese în public hotărârea guvernului federal de a menține Curțile cu jurați, zicea: că deși părerea acelor 21 juriști fruntași, are o însemnătate destul de importantă, totuși acea părere nu reprezintă credința tuturor juriștilor și cu atât mai puțin opinia publică; or, în operele de reformă de interes general, această opinie publică trebuie ținută și ea în seamă de legiuitor; și cum jurisdicțiunea juraților este foarte bine privită de popor, hotărârea guvernului federal, politicește considerată, este absolut corectă. Căci, adaugă d-l de Liszt, jurisdicțiunea juraților în care cetățenii singuri sunt chemați a pronunța cuvântul irevocabil de «da» sau «nu», asupra vinovăției acuzatului, este considerată de popor ca o garanție fundamentală a justiției penale, și a zdruncina această credință, ar fi un act de lipsă de înțelepciune politică, ce ar contribui, cu drept cuvânt, la întretinerea sentimentelor de bănuială și neîncredere, cu care masa poporului este înclinată a privi, în general, instituțiunile de stat.

Dacă însă, față de asemenea argumente de o logică destul de puternică, argumente ce și pentru țara noastră ar putea fi invocate cu același succes, instituțiunea juraților pare intangibilă, nu tot astfel s'ar putea susține și menținerea neclintită a formelor actuale de procedură ce guvernează la judecarea proceselor înaintea acestei jurisdicțiuni, forme care, în practică, s'au dovedit de mult și în mare parte ca vicioase, fiind în absolut dezacord cu noile teorii ale științei penale și cu totul nepotrivite față de progresele realizate în cultura generală a popoarelor. Prin urmare, o excursiune în domeniul acestor forme de procedură se impune și cu un examen amănunțit sintetic, vom putea ușor demonstra, care anume din dispoziți-

unile legii se impune a fi suprimate sau reformate, fără ca prin aceasta să se ştirbească, întru nimic autonomia jurisdicţiunii juraţilor, ba, din potrivă, să asigure funcţionarea ei conform cu exigenţele timpului în care trăim. Or, în primul rând şi fără teamă de a lovi în amorul propriu al oricărui cetăţean jurat, se poate spune acest adevăr incontestabil: că marei majorităţi a juraţilor lipsindu-i ceea ce trebuie, — am putea zice şcoala unei practici stăruitoare şi cunoştinţele speciale — pentru a fi în stare să urmărească şi să clasifice metodic, fie complexul de împrejurări şi de circumstanţe ce înconjură faptul, fie complexul probelor pe care apărarea sau Ministerul public le desfăşură, le discută şi caută a le fixa sau spulbera, — adesea ori cu argumente prea subtile — fie infine şi mai cu osebire, să priceapă variile chestiuni de drept ce se pot ivi, şi pentru a căror soluţiune, jurişti de seamă, adese ori, au nevoie de o muncă cerebrală istovitoare; şi atunci, faţă de aceste dificultăţi, inevitabile mai în toate procesele criminale, oare rezumatul — prea rezumat — verbal, pe care Preşedintele Curţii îl face după închiderea dezbaterilor, poate el avea darul să cristalizeze în așa chip toate fazele procesului încât juraţii — adică marea lor majoritate — să fie intradever în măsură să străvada prin el o convingere clară şi justă?

Afirmativa ar fi temerară şi toţi judecătorii o ştiu; precum de asemenea mai ştiu că, din potrivă, în majoritatea cazurilor, încurcătura şi nedumerirea juratului este atât de mare, încât, în neputinţa fiind de a-şi fixa convingerea după propriul său raţionament, este nevoit să sfârşească prin adoptarea părerei altuia, şi să rămână cu sufletul încărcat de o îndoială, mai mult sau mai puţin chinuitoare, asupra echităţii verdictului său.

Pe lângă toate aceste neajunsuri, cari au darul de a provoca nedumerirea juratului, nu trebuie uitat a menţiona încă o cauză, destul de gravă, care în multe cazuri influenţează în chip hotărâtor, — adesea ori nefast — verdictul juraţilor; — această cauză este impresiunea pe care, tocmai în lipsa de alte elemente convingătoare sesizabile, o exercită, în ultimul moment, pleduaria strălucitor de elocventă a unui avocat remarcabil.

lata în mod succint câteva din cauzele cari au dat şi vor da naștere la verdicte surprinzătoare, în afară de altele cari pentru alte cauze ce ies din cadrul acestui studiu, pot fi numite scandaloase. Pentru a remedia acest rău, trebuie a se căuta şi găsi mijlocul de a înlătura cauzele ce produc asemenea efecte, absolut opuse ordinii şi intereselor sociale. Şi acest sfârşit nu poate fi realizat, decât organizând formele de procedură astfel, încât să pună pe juraţi în posibilitatea de

a-şi putea forma, după propria lor raţiune, o icoană fidelă şi clară a întregii afaceri, cu tot complexul împrejurărilor şi circumstanţelor faptului, a dovezilor pro şi contra, precum şi o justă concepţie asupra chestiunilor de drept, ce verdictul lor este chemat să rezolve. Ori, cu actualul sistem al rezumatului verbal ce preşedintele Curţii face după închiderea dezbaterilor, evident că acest rezultat nu poate fi obţinut, oricât de savant ar fi expus acel rezumat, oricât de fidel ar reda el toate detaliile dezbaterilor; şi nu poate, pentrucă un om nepriceput în ale dreptului şi neobişnuit cu oboseala pe care o şedinţă lungă o produce asupra corpului şi spiritului, fatalmente, la sfârşitul şedinţei, va fi istovit așa încât, oricâtă bună voinţă ar avea, îi va fi imposibil să se reculegă într'atât încât să-şi poată forma o asemenea icoană fidelă, din rezumatul verbal al preşedintelui.

Prin urmare, se impune a înlocui această formalitate, absolut inutilă, cu un alt mijloc practic şi în măsură de a face ca fiecare jurat să poată cunoaşte întreaga afaceri, în așa chip încât, singur judecând să-şi alcătuiască convingerea sa personală. Acest mijloc, după credinţa mea, ar fi suprimarea rezumatului verbal şi înlocuirea lui cu unul scris, adică cu o expunere scrisă care, în mod succint, va reda rezultatul fidel al dezbaterilor, începând cu descrierea, în ordine logică, a faptului, cu toate circumstanţele şi împrejurările pe cari instrucţiunea orală le-a stabilit, cu dovezile administrate, utile cauzei; apoi să explice, în termeni obişnuţi, chestiunile de drept ivite, cu indicaţia soluţiunilor propuse şi susţinute de părţi şi în fine să arate şi pedeapsa maximă şi minimă ce verdictul lor ar putea să atragă acuzatului, precum şi influenţa ce circumstanţele agravante şi atenuante ar putea avea asupra pedepsei.

Nu mă opresc asupra motivelor ce demonstrează utilitatea, din toate punctele de vedere, a cunoştinţei pedepsei pentru juraţi, chestiunea fiind cunoscută de toţi juriştii şi considerată ca o axiomă în ştiinţa penală modernă.

Acest expozeu scris, redactat, după închiderea dezbaterilor, de unul din judecătorii asesori sub conducerea preşedintelui, după notele luate în timpul dezbaterilor de grefier şi judecători, să fie citit, în absenţa juraţilor, în auzul apărătorilor şi Ministerului public, cari vor propune modificările şi completările ce vor crede necesare pentru ca expunerea să fie cât mai conformă cu adevărurile stabilite de instrucţiunea orală, precum şi cu constatările instrucţiunii scrise în ce priveşte atât expertizile cât şi faptele ce, din orice cauze, nu au putut fi examinate şi controlate prin instrucţiunea orală. Asupra acestor propuneri ale părţilor,

Curtea să delibereze și admitându-le să le treacă în expunerea scrisă, care astfel complectată, să fie trimisă în camera juraților unde, grefierul însoțit de președinte îi va da o lectură clară și dacă, după întrebarea președintelui, jurații vor declara că au înțeles toate părțile expuse, atunci numai jurații să fie lăsați singuri a delibera, având înaintea lor acea expunere scrisă; contrariu, președintele va continua a da toate explicațiunile necesare, abținându-se însă de la orice părere personală asupra vinovăției sau inocenței acuzatului.

Recunosc că acest procedeu are un inconvenient, acela de a prelungi—după importanța procesului—cu câteva ore sau chiar zile desbaterile și ca consecință sesiunea; dar cine oare ar putea tăgădui necesitatea unui asemenea sacrificiu de timp, când în schimb se poate obține o hotărâre conștientă și conformă cu interesul social? Și apoi, cu o cheltuială relativ mică, și acest singur inconvenient ar putea fi înlăturat, adică plătindu-se juraților câte o ziurnă de... și cheltuielile de transport; cheltuieli cari, puse în sarcina conlămnatului, în cele mai multe cazuri vor fi și încasate din averea sa, așa că budgetul statului nu ar suferi cine știe ce sarcină; și chiar de ar suferi, de sigur că nu acesta ar fi motivul logic ce s'ar putea invoca ca piedică la realizarea unei justiții mai sănătoase.

Pe lângă inconvenientele examinate până aci, un altul pe care eu îl socotesc tot atât, dacă nu și mai grav, este cel pe care îl prezintă forma administrării dovezilor cu martori și experți.

Zisei «forma» căci în principiu, dovada cu martori și experți este, în generalitatea cazurilor indispensabilă pentru restabilirea sau stabilirea faptelor, cu circumstanțele și împrejurările ce le înconjură. Dar forma, sau mai bine zis ceremonialul, zic și susțin, că e vicios și încă în așa grad, că în loc de a contribui ca acest mijloc de probă să înpună sau să înspire o serioasă încredere, din potrivă, câte o dată, dacă nu cade în ridicul, valoarea sa se reduce la zero, și de multe ori devine un adevărat pericol, fie pentru soarta acuzatului fie pentru susținerea acuzațiunei. Să mă explic și cred că e bine ca de la început, fără înconjur să declar: că viciul acesta rezidă în jurământul prealabil ce martorul sau expertul este obligat a presta în fața curții pe simbolul religiei respective. Da, și tocmai pentru că autorul acestui articol este teist convins și bun creștin, având și experiența de toate zilele ca magistrat, s'a putut convinge de gravele efecte ce jurământul poate produce asupra stărei sufletești a unui om fie el cât de religios și cinstit, și mai cu seamă

asupra acestei categorii de oameni cu aceste calități morale. Și acum, prin analiză sintetică, să demonstrăm temeinicia afirmațiunei noastre, evident însă, fără ca să avem pretențiunea, că toate argumentele ce vom invoca în sprijinul propunerii de a se suprima acest jurământ, sunt produsul ideilor noastre proptorii.

Incontestabil, că la prima vedere, propunerea suprimării jurământului pentru martori și experți, pare cu adevărat revoluționară, dar această părere de sigur nu rezistă la o analiză serioasă. Într'adevăr, am susținut și repetăm, că jurământul nu are, în general, darul sau puterea de a determina pe cineva să spună numai adevărul și tot adevărul, ci din potrivă are efecte contrarii, și acest raționament, departe de a constitui un sofism sau un paradox, este consfințit ca un adevăr necontestabil, de cele mai recente cercetări ale psihologiei criminale; adevăr pe care sunt sigur că, încommai ca și mine, l'au constatat cei mai mulți magistrați și advocați familiarizați cu procesele penale. Astfel s'a constatat, că, cu cât martorul este mai religios, cu cât jurământul pentru el ar constitui un act religios de o valoare sau importanță mai gravă, cu atât mai ambarasat, mai fricos va fi el în declarațiunile sale. Pentru el faptele asupra existenței cărora, mai înainte nu avea nici o îndoială, acum îi apar nesigure, dubioase, și nu arare ori neliniștea lui devine așa de mare, că finește prin a nu mai răspunde de fel la întrebările ce i se pun, sau că reduce declarațiunile la așa proporții, dând cunoștințelor sale explicațiuni așa de stranii, că însemnătatea lor devine inutilă cauzei, sau adese ori este în flagrantă contradicție cu adevărul, ori cu cel mai elementar bun simț.

Acest proces psihologic este lesne de explicat: teama de a nu-și asuma răspunderea urmărilor grave ce declarația lui ar putea produce și ca consecință veșnica remușcare de a fi autorul unei condamnări prea aspre sau nemerită și mai ales teama ca nu cumva să altereze cătuși de puțin strictul adevăr, și cu aceasta să devină sperjur în fața lui Dumnezeu, sunt o serie de elemente ce influențează într'atât spiritul individului, în cât toată atenția lui fiind absorbită de unicul gând de a nu profana jurământul, îi este cu neputință a și mai forma o judecată strânsă și exactă asupra faptelor ce este chemat să clarifice.

Iată influența fatală ce jurământul, în majoritatea cazurilor, exercită asupra individului și cinstit și cu credință religioasă neclintită. În ce privește pe acei pentru care jurământul nu are nici o însemnătate, sau asupra cărora sentimente josnice ca: ura, răzbunarea, cupiditatea etc. au

un ascendent mai puternic decât cel al credinței religioase, evident că jurământul nu numai că este inutil, dar constituie adese ori un mijloc de a-și specula deșoajă, cerând un preț mai mare.

Față de asemenea efecte, absolut opuse scolului ce s'a crezut a se realiza cu jurământul, evident că menținerea lui ar fi un act contrar și moralei religioase și unei justiții conforme cu interesul social și cu adevărurile științei penale moderne.

Dar, dacă toate aceste argumente, demonstrează că jurământul martorilor și experților trebuie desființat, pedeapsa însă dictată de legea penală, pentru mărturiile mincinoase, greșit că trebuie menținută, fără nici o modificare a textelor ce o prescrie, redacția lor fiind astfel formulată că se poate aplica perfect la mărturie fără prestare de jurământ, formalitate care nu figurează ca element constitutiv.

Încă o modificare ce sunt de părere că ar trebui neapărat introdusă în jurisdicția juraților, este aceea cu privire la condițiunile de a putea fi jurat: în primul rând cred, că vârsta de 25 ani, în regulă generală, nu este suficientă pentru ca un om care nu posedă cel puțin studiile unei școli secundare, să poată fi judecător cu rațiunea destul de coaptă și justă; așa că vârsta de 30 ani cu experiențele ei, ar fi mai nimerită și ar putea echilibra vârsta de 25 ani plus studiile unei școli secundare.

În al doilea rând, socotesc ca un non sens al timpului nostru, privilegiul înscris în art. 258 din proc. penală. Într'adevăr cine ar mai susține astăzi, ca un cetățean care abea poate citi și scri și numai pentru că are norocul de «a se bucura de un venit anual de 1500 lei» implicit trebuie să fie și atât de luminat la minte, ca să poată fi jurat și să poată figura alături de cel cu 4 clase liceale, dar sărac la pungă?

O asemenea prezumțiune, foarte discutabilă pentru orice timpuri, astăzi este ridiculă, așa că trebuie să dispară, și cetățeanului cu 1500 lei venit sau oricât de mult, să i-se ceară cel puțin și un capital intelectual «de 4 clase primare».

Mă opresc aici cu observațiunile mele, pentru că în ele se rezumă materialul ce am putut aduna până acum, asupra acestui subiect în timpul practicei mele de magistrat, și evident că nu am credința absurdă, ca prin realizarea reformelor propuse de mine, jurisdicția juraților ar deveni ideală, nu, dar o în bunățire simțitoare socotesc că-i s'ar aduce, și aceasta tot ar fi ceva.

Apoi slaba mea contribuție, adăugată la munca altor colegi, desigur ar completa studiul reformelor, prin care această instituție atât de impor-

tantă, s'ar ridica la nivelul cerințelor pe care atât știința penală modernă cât și progresele culturii generale a poporului le-a semnalat ca neapărat necesare.

Ovidiu Gherghel

Doctor în drept dela Paris, magistrat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 8 Aprilie 1910

Președinția d-lui **G. P. PETRESCU**, președinte

Ștefan Florescu cu Ministerul de finanțe

Taxe succesoriale.—Renunțarea la creanțele succesoriale.—Declarația de renunțare.—Când se face o asemenea declarație.—Dacă renunțarea făcută în apel, la Tribunal e tardivă.—(Art. 65 din legea timbrului).

După art. 65 din legea timbrului, declarația de renunțare la unele creanțe ce s'ar găsi în moștenire trebuie făcută odată cu declararea succesiunii și stabilirea taxelor, depunându-se tot odată la minister sau la administrația financiară creanțele la cari se renunță, sub pedeapsă de a nu se ține în seamă dacă declarația se face după declararea succesiunii și regularea taxelor succesoriale.

Prin urmare, dacă declarația de renunțare se face înaintea Tribunalului, care judecă în apel, ea e tardivă și nu poate produce nici un efect.

Deciziunea 173/910.—Respins, recursul făcut de Ștefan Florescu, contra sentinței cu No. 5/909 a Tribunalului Ilfov, secția II-a, dată în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtes,

Ascultând pe d-l avocat Alexandrescu, în dezvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l avocat C. Marinescu, în combateri.

Deliberând.

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și violarea art. 65 din legea timbrului «În averea de succesiune rămasă pe urma defunctului i meutată, Florea Moraru, se aflau și niște creanțe necontestate nici prin hotărâri judecătorești nici prin act cel puțin și de oarece este nedrept să plătesc taxe succesoriale pentru niște creanțe cari nu se știe de le voi încasa sau nu, am apelat procesul-verbal de impunere înaintea Onor. Tribunal care m'a judecat în apel. Cu ocazia judecării apelului am arătat că rău am fost impus să plătesc taxă și la aceste creanțe pe cari le-am abandonat deocamdată ministerului, obiecțiune la care mi s'a răspuns că abandonarea lor este azi tardivă.

«Judecând astfel Tribunalul, comite un exces de putere și violează art. 65 din legea timbrului, intru cât după dispozițiile acestui text de lege, nu sunt de loc în întârziere decât atunci când procesul-verbal de impunere a rămas definitiv prin neapelarea lui sau prin rămânerea lui definitivă, apelul făcut fiind respins fără ca la judecarea lui și «în limine litis» să opun această abandonare de creanțe».

Având în vedere că se constată din sentința supusă recursului că, cu ocazia stabilirii taxelor succesoriale ce urmau a fi plătite de recurentul Ștefan Florescu, pentru moștenirea rămasă de la defunctul Florea M. Ionescu, dânsul a cerut Tribunalului să scadă din activul succesoral creanțele aflate în moștenirea deschisă,

declarând înaintea Tribunalului că renunță la acele creanțe pe cari le pune la dispoziția ministerului pentru a le urmări și a percepe taxele pe măsură ce le voi încasa;

Că Tribunalul, pentru a respinge această cerere de a se scădea creanțele din activul succesoral, motivează și argumentează că, această declarațiune de renunțare este tardivă, nefiind făcută conform art 65 din legea timbrului odată cu evaluarea taxelor successorale; și

Având în vedere dispozițiunile art 65 din legea timbrului, după care declarația de renunțare la unele creanțe ce s'ar găsi în moștenire trebuie făcută odată cu declararea succesiunii și stabilirea taxelor, depunându-se tot odată la minister sau la administrația financiară creanțele la cari se renunță, sub pedeapsă de a nu se ține în seamă dacă declarația se face după în cunoștințarea succesiunii și regularea taxelor acelei succesiuni;

Considerând că față cu acest text de lege formal și categoric, devine evident că dacă declarația de renunțare a fost făcută în urma declarării succesiunii, precum a fost în speță, ea este tardivă și nu mai poate produce nici un efect;

Că, de aceea, Tribunalul nu a săvârșit nici o violare de lege și deci motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența de la 8 Iunie 1910

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

V. V. Teodorescu cu Ministerul de finanțe

Sucesiune. — Taxe successorale. — Imbunătățiri și adăogiri făcute la imobile de succes. — Cerere de a fi scăzut dela taxe. — Dovadă. — Mărtori. — Inadmisibilitate.

Sucesiune. — Creanțe. — Inventar. — Renunțare la două din creanțe. — Dacă mai târziu se poate susține că ambele creanțe sunt nule spre a nu se plăti taxa la ele? (Art. 1191 și 1197 din codul civil; Art. 65 din legea timbrului)

1. Proba testimonială este inadmisibilă spre a se stabili îmbunătățirile și clădirile făcute pe imobilul unei persoane, dacă întrece suma de 150 lei și nu există un act autentic sau măcar un început de probă scrisă.

2. Dacă cu ocaziunea facerii unui inventar renunți la o creanță ce se găsește în succesiune, aceasta înseamnă că recunoști creanța și mai târziu nu poți susține că acea creanță e nulă.

Deciziunea 235/910. — Respins recursul făcut de Vasile V. Teodorescu în contra sentinței Trib. Dorohoi No. 19/910 *) dată în proces cu Ministerul de finanțe pentru taxe successorale.

Curtea.

Ascultând pe d-l avocat Ion S. Codreanu, din partea recurentului în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat C. Marinescu, din partea Statului în combateri;

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare invocat:

1. «Am cerut proba cu mărtori spre a dovedi că am făcut clădiri și adus îmbunătățiri la imobilele successorale ca, cu modul acesta, să arăt că succesiunea e micșorată cu creanța mea, dar trib mi-a respins cererea ca inadmisibilă, sub cu-

vânt că n'am probă scrisă, violând astfel art 1191 din codul civil și comitând un exces de putere, căci nu ceream să dovedesc un fapt juridic, ci un fapt material, o gestiune de afaceri».

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului se constată că Vasile V. Teodorescu, recurent în acest proces, în calitate de cumpărător de drepturi a făcut apel, împreună cu un altul, contra deciziunii Ministerului de finanțe, prin care au fost obligați să plătească fiscalul suma de lei 242 , bani 20, taxe de înregistrare, la averea de succesiune a defunctului D-tru Bornea, zis Bulgarin, și Tribunalul Dorohoi prin sentința supusă recursului judecând afacerile le a respins apelul și a confirmat decizia apelată;

Considerând că după dispozițiunile art. 65 din legea timbrului de la 1906, combinat cu art. 1191 și 1197 din codul civil, datoriile unei succesiuni trebuiesc legal dovedite și proba cu mărtori nu poate să fie admisă când valoarea lucrului ce grevează succesiunea și a cărei scădere se cere, trece de 150 lei, decât numai dacă ar exista un început de probă scrisă;

Considerând că, în speță, este constat că deși recurentul a susținut înaintea Tribunalului că a făcut adăogiri și îmbunătățiri la imobilele successorale, totuși această alegațiune nedovedită o prin acte autentice sau cel puțin prin un început de dovadă scrisă, proba cu mărtori era inadmisibilă și instanța de fond respingându-i acest mijloc de dovadă, n'a violat art. 1191 din codul civil și n'a comis nici un exces de putere;

Că, dar, acest motiv este nefondat.

Asupra celui de al doilea motiv:

«In succesiune s'a găsit și o poliță pe timbru de 5 lei, în alb și cu mențiunea «Bun și aprobat de mine pentru suma de mai sus» Această mențiune e semnată de mine Tribunalul a considerat această schimbă ca o creanță de 5000 lei și n'a voit s'o scadă din activul succesoral. Judecând astfel Tribunalul a comis un exces de putere căci pretinsa schimbă nu conține nici o obligațiune și de aceea puteam conchide la reducerea activului, cum și să renunț la acea schimbă, întru cât sunt și creditor al succesiunii în calitate de cumpărător de drepturi.

Considerând că după dispozițiunile art 65, alin 6 și 7 din legea timbrului și înregistrării, creanțele ce defunctul ar avea contra unor moștenitori se socotesc în calculul succesiunii și moștenitorii debitori nu pot renunța la ele;

Considerând că, în speță, este constat că ambele polițe aflate în succesiune și la cari recurentul a declarat că renunță sunt semnate una de dânsul și cealaltă de Anania Barnea, un alt moștenitor al succesiunii și, ca atare, conform suscitatalui articol de lege, nu puteau să fie scăzute din activul succesoral;

Considerând că alegațiunea recurentului că polița semnată de dânsul în alb și evaluată la suma 5000 lei ar fi nulă, nu poate să fie luată în considerațiune, întru cât singur a recunoscut această creanță prin faptul că, la facerea inventarului, a renunțat numai la dânsa, iar nu a declarat-o nulă;

Că, dar, acest al doilea motiv de casare nefiind fundat, recursul cată să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 21 Ianuarie 1910

Președinția d-lui I. T. LIGIU, judecător

V. V. Teodorescu cu Ministerul de finanțe

Sentința civilă No. 19

Sucesiune. — Imbunătățiri și adausuri făcute de moștenitori. — Drept de creanță. — Taxe successorale. — Mărtori. — (Art 1191 din codul civil).

*) A se vedea publicată tot în acest număr.

Proba testimonială este inadmisibilă spre a se stabili îmbunătățirile și adausurile făcute la un imobil succesoral, când valoarea lor e mai mare de 150 lei.

D-l avocat Scriban procuratorul apelantului V. V. Teodorescu susținând că clientul său a făcut adausuri și clădiri noi la imobilul de succesiune, prin urmare, are o creanță în contra succesiunii pentru acele îmbunătățiri, care creanță urmează a se scade din activul succesiunii cere martori a dovedi acest fapt.

Asupra probei cu martori cerută de apelantul V. V. Teodorescu:

Tribunalul,

Având în vedere că numitul apelant cere proba cu martori spre a dovedi că în contra succesiunii defunctului . . . . . are o creanță care urmează a se scade din activul succesiunii;

Considerând că conform art. 1191 din codul civil, atare dovadă nu se poate face prin martori, deci proba cerută este inadmisibilă și, ca atare, urmează a fi respinsă;

Pentru acele motive, respinge.

Având în vedere că apelantul V. V. Teodorescu cere a se scade din activul succesiunii suma de 5100 lei și a se reducă taxele aferente de la această sumă, reprezentând două polițe, una semnată în alb pe timbru de 5 lei trecută în inventarul succesiunii la No 20 și considerată în activul succesiunii pe suma de 5000 lei și una pe suma de 100 lei, trecută în inventar la No. 25, la cari polițe dânsul zice că a renunțat;

Având în vedere că polița în alb este semnată de apelantul V. V. Teodorescu, iar cea pe suma de 100 lei este semnată de apelantul Anania Barnea;

Având în vedere că în ce privește polița în alb, care reprezintă valoarea de 5000 lei, apelantul Anania Barnea, unul din moștenitorii defunctului . . . . . declară că o consideră ca o creanță a succesiunii și că are pretențiuni în contra emitentului; deci această poliță urmează a fi menținută în activul succesiunii;

Considerând că ambele polițe fiind semnate de moștenitori, aceștia nu aveau dreptul a renunța la ele, întru cât, conform art 65 din legea timbrului, creanța ce defunctul are în contra unor moștenitori se socotește în calculul succesiunii, iar moștenitorul debitor nu poate renunța la ea;

Că, astfel fiind, ambele polițe urmează a fi socotite în calculul succesiunii;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(ss) I. T. Liciu; D. Tomida.

JUDECATORIA RURALA PLOEȘTI

Audiența dela 13 Martie 1910

Constantin Sima cu Leana G. Alexandrescu

Pământ rural.—Acțiuni în anularea înstreinării unui asemenea pământ.—Dacă procurorul ca inițiator al acțiunii în anulare, are interes a fi citat la judecătoria de ocol competente a judeca anulațiunea.—Loturi de 5 hectare.— Dacă ele pot fi înstreinate în condițiile legilor rurale.—Văduva cap de familie.—Dreptul ei de a cumpăra pământ rural.—(Art. 7, 14 din legea rurală, art. 51 din legea vânzării bunurilor statului și art. 132 din Constituție).

1. Dacă la tribunale Ministerul public este ținut a lua concluziuni, atunci când a luat inițiativa în materie de anularea înstreinării unui pământ

rural, ca parte alăturată pentru a invoca nulitatea de ordine publică a înstreinării, totuși înaintea judecătorului de ocol, competente a se pronunța asupra unor asemenea anulări, Ministerul public, neputând lua concluziuni, de oarece nu figurează pe lângă această instanță, ca atare chemarea procurorului la judecătorul de ocol în asemenea acțiuni este inutilă.

2. Legea înstreinării bunurilor Statului, posterioară legii rurale, prin art. 51, referindu-se pentru caracterizarea principiului inalienabilității tot la dispozițiunile art. 132 din constituție, e vădit că legiuitorul din 1889 punând în concordanță aceste texte, a înțeles să dea art. 51 aceleași înțeles pe care jurisprudența pe cale de interpretare îl dă art. 132 și a stabilit, prin consecință, că loturile de cinci hectare, deși în principiu inalienabile, se pot totuși înstreina către cultivatori săteni neimproprietăriți prin legile rurale anterioare.

3. Dacă în general capacitatea femeii sătence de a dobândi pământ rural prin acte între vii sau prin testament, este viu discutată în doctrină și jurisprudență, însuși legile de improprietare recunosc formal această capacitate văduvei cap de familie, de oarece ea putând fi direct improprietărită, nimic nu se opune ca ea să poată dobândi pământul și prin cumpărătură.

D-l Procuror al Tribunalului Prahova, prin adresa cu No 1884 din 12 Februarie 1910, înaintând acestei judecătoria, în copie, actul de vânzare, datat 9 Ianuarie 1909, autentificat de acel tribunal la No 73/909, prin care Constantin Sima, plugar, din comuna Brazi vinde femeii Leana Gh. Alexandrescu, văduvă din aceeași comună, un hectar pământ rural arabil, situat în comuna Brazi satul Bătești, la punctul numit «Branciog», din lotul de 5 hectare 12 7 m. p. cu No 16, cu care numitul vânzător a fost improprietărit în virtutea legii pentru înstrăinarea bunurilor Statului, din 7 Aprilie 1889, pe moșia Statului Bătești-Pucheni d-sa solicită, în baza ordinului d-lui Ministru al Justiției cu No. 21753/909, dat în urma intervenției d-lui Ministru al agriculturii și domeniilor Statului, ca, conform art. 51 din citata lege, combinat cu art. 132 din Constituțiune, să dispunem din oficiu citarea în judecată a părților și să se declare nulă această înstrăinare.

În baza acestei cereri, fixându-se pentru astăzi judecarea acestei pricini la apelul nominal s'a prezintat vânzătorul și cumpărătoarea, aceasta din urmă fiind asistată de d-l avocat Gh. Manolescu; procedura completă

S'a dat citire adresei, cu No. 1884/910, a d-lui Prim-procuror și actului de vânzare anexat în copie; dupe care

D-l Manolescu, din partea cumpărătoarei ceru ca judecătoria să se pronunțe asupra chestiunii dacă nu cumva, e necesar a se cita în acest proces și Parchetul local, care a sesizat instanța sau Ministerul domeniilor, dupe a cărui intervenire s'a cerut anularea înstrăinării; dar că, în tot cazul lasă chestiunea la aprecierea judecății.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat de cumpărătoare prin avocatul său;

Considerând, că pentru a procedea, din oficiu, la anularea înstrăinării ce formează obiectul litigiului, Judecătoria nu s'ar putea întemeia decât pe dispozițiunile legii din 13 Februarie 1879, pentru menținerea și executarea art. 7 din legea rurală din 1864, aplicabile,

prin analogie, și înstrăinărilor de loturi mici concesdate prin legile ulterioare;

Considerând că potrivit art. 14 din citata lege dela 1879, acei cari dela promulgarea acelei legi, vor cum-păra, prin acte directe sau indirecte, locuri din cele concesdate prin legea din 1864, vor vedea anulate acele acte ale lor, prin hotărârea definitivă a Trib. local, dată și pronunțată în urma cererii sâtenului sau după inițiativa procurorului;

Că, astfel, din litera acestui text rezultă cu evidență, că, în această materie, parchetul nu are decât o simplă inițiativă, aceea de a sesiza instanța competentă care, în urma modificărilor ce au luat succesiv, diferitele legi organice ale judecătorilor de ocoale, nu poate fi decât Judecătoria de ocol;

Considerând, însă, că dacă la tribunale, Ministerul public, atunci când a luat inițiativa în materie de anulare a unei înstrăinări ca cea de față, este ținut a lua concluziuni, ca parte alăturată, pentru a invoca nulitatea de ordine publică a înstrăinării, înaintea Judecătoriei de ocol, totuși, Ministerul public nu poate lua concluziuni;

Că chiar dacă s'ar susține, în materia ce ne preocupă, că Ministerul public lucrează, ca parte principală, pe cale de acțiune, el încă, n'ar putea lua concluziuni la Judecătoria de ocol, pentru simplul motiv că pe lângă această instanță nu figurează Ministerul public;

Că, în vederea acestora, chemarea sau încununțințarea procurorului, în acțiunea de față, este evident inutilă;

Considerând, pe de altă parte, că nici Ministerul domeniilor Statului deși direct interesat în acțiunea în anulare a înstrăinării unui lot mic a cărui plată nu s'a efectuat, încă, integral, de împroprietărit, nu are, nici el, în acțiunea de față, un rol de parte reclamantă, de oarece în specie, acest minister s'a mărginit la o simplă intervențiune, pentru ca Parchetul să ia inițiativa de a sesiza instanța;

Că, astfel fiind, e tot atât de inutil a se cita Ministerul de domenii, cât și Parchetul;

Pentru aceste motive, judecata respinge ca neînte-meiat incidentul.

In fond:

Asupra acțiunii civile de față;

Ascultând pe vânzător și cumpărătoare în susținerile lor, ambele părți cerând confirmarea vânzării;

Considerând că ambii au recunoscut, astăzi, actul de vânzare a cărui anulare formează obiectul acestei acțiuni, cum și faptul că, în adevăr, porțiunea de pământ vândută face parte integrantă din lotul de 5 hectare cu care vânzătorul Constantin Sima a fost împroprietărit, pe moșia Statului Bătești-Puchenii, în virtutea legii din 7 Aprilie 1889; au cerut, însă, de comun acord, menținerea și validarea vânzării, întemeindu-se, pentru acest sfârșit, pe însuși dispozițiunile art. 51 din lege și pe art. 132 din Constituție, susținând că loturile de 5 hectare se pot înstrăina cultivatorilor săteni neîmproprietăriți și că, în specie cumpărătoarea, ca văduvă cu copii minori, a avut și are capacitatea de a dobândi pământuri de asemenea natură;

Considerând că menționatul art. 51 din legea înstrăinării bunurilor Statului prevede, în adevăr, că loturile de 5 hectare, vândute locuitorilor săteni, nu se vor putea înstrăina în timp de 30 de ani, conform art. 132 din Constituție; că astfel, acest articol care consacră, la rândul-i principiul inalienabilității, creat prin legea rurală din 1864 și menținut prin legile de împroprietărire ulterioară, raportându-se la art. 132 din Constituție, modificat prin legea din 8 Iunie 1884, rămâne a se examina dacă inalienabilitatea este absolută sau dacă, din contră distincțiunile admise de art. 7 din legea dela 1864 și cea interpretativă din 1879, în favoarea locuitorilor săteni neîmproprietăriți, urmează a fi menținute și față de aceste bunuri;

Considerând că jurisprudența este aproape unanimă în a recunoaște că, din litera și spiritul art. 132 din Constituție și din debaterile urmate în sânul consti-tuantei din 1884 rezultă, cu certitudine, că intențiunea legiuitorului constituant nu a putut fi aceea de a suprima modalitățile create prin citatul articol 7 din legea dela 1864, adică de a prohibi, pentru viitor, în mod absolut, chiar față de locuitorii săteni sau față de comună, înstrăinarea bunurilor rurale, ci numai de a prelungi, pe deo parte, termenul de 30 de ani, al inalienabilității, care era să expire, de a da pe de altă parte, un caracter constituțional principiului aplicându-l în aceleas condițiuni și noilor categorii de împroprietăriți, cum și celor ce vor fi împroprietăriți în viitor;

Că, astfel, admitând că aceasta este interpretarea cea mai rațională ce s'ar putea da articolului 132 din Consti-tuție atunci când legea ulterioară a înstrăinării bu-nurilor Statului, prin articolul ei, 51, se referă, pentru caracterizarea principiului inalienabilității, tot la dispozițiunile art. 132, e vădit că legiuitorul din 1889, punând în concordanță aceste texte a înțeles să dea art. 51 aceleas înțeles pe care jurisprudența, pe cale de interpretare, îl dă art. 132 și a stabili, prin consecință, că loturile de 5 hectare, deși în principiu inalienabile, se pot, totuși, înstrăina către cultivatorii săteni neîmproprietăriți prin legile rurale anterioare;

Considerând, însă, că în contradicție cu acest mod de a vedea, s'a susținut de unii, că dacă pe cale de in-terpretare jurisprudența a putut tempera rigorea prin-cipiului inalienabilității absolute ce pare că rezultă din litera art. 132 din Constituție menținând, pentru pă-mânturile concesdate în 1864, excepțiunile prevăzute de această lege, pentru viitor, însă, adică pentru pă-mânturile concesdate prin legile de împroprietărire pos-terioare modificării, din 1884 a art. 132, acest articol consacră o inalienabilitate absolută și că, prin urmare, loturilor de 5 hectare date prin legea din 1889 nu li s'ar putea aplica temperanța jurisprudenței;

Că, pe de altă parte, într'o părere cu totul opusă, s'a susținut, de alții, că, deși alienabile către locuitorii să-teni, conform art. 132 din Constituție, loturile de 5 hectare nu pot fi înstrăinate decât atunci când au eșit din plată, potrivit art. 48 din lege, modificat la 8 Iulie 1899;

Considerând că, după logica cea mai elementară, nu am putea da articolului 132 din Constituție, adică unuia și aceluiaș text de lege, două interpretări cu totul opuse, fără a crea o distincțiune pe care textul nu o prevede, nesocotind, astfel, regula de drept: *cubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*; că în adevăr, a decide că, pentru trecut, art. 132 proclamă principiul neînstrăinării, temperat cu modalitățile legii din 1864, dar, că, pentru viitor, acelaș principiu are un caracter absolut când textul e unul și indivizibil și confundă în una și aceleas dispozițiune prohibitivă, toate pământurile foștilor clăcaș, ale însurățelilor și ale locuitorilor cari au cumpărat sau vor cumpăra, în loturi mici, proprietăți de ale Statului, pământuri cari sunt și vor fi inalienabile, ar fi a crea distincțiuni ilogice, nesocotind un text categoric, susceptibil de o interpretare unică fie într'un sens, fie într'altul;

Considerând că în adevăr, aceleas preocupări de ordin economico-social, cari au însușeșit pe legiuitorul din 1864, prezidând și la alcătuirea tuturor celorlalte legi agrare, cu drept cuvânt se poate afirma că toate acele legi, între cari și cea pentru înstrăinarea bunurilor Sta-tului, își au obârșia în prima lege rurală, din 1864, și că toate la o laltă, constituiesc un singur corp, un tot armonios, având la bază, ca principiu generator, crearea și menținerea micii proprietăți rurale în limitele maxi-mului de 11 pogane prevăzută de legea din 1864; că, în acest sistem toate dispozițiunile diferitelor legi cari s'au succedat dela 1864 și cari, toate, converg către unul și acelaș scop, complectându-se unele prin altele, nici nu s'ar putea concepe ca, pentru ultimile categorii de îm-

proprietății, legiuitorul să fi dat principiului inalienabilității un caracter atât de rigoros și să fi menținut, în același timp pentru cei din 1864, excepțiile menite a-i indulgi consecințele; acesta, cu atât mai mult, cu cât posibilitatea înstrăinării dela sătean la sătean, departe de a aduce vre-o atingere scopului urmărit, constituie, din potrivă, corectivul necesar pentru menținerea proprietății rurale în limitele de întindere necesare, această proprietate tinzând, prin natura lucrurilor, a se fragmenta, din ce în ce mai mult prin succesiune;

Că, de altfel inalienabilitatea micii proprietăți rurale fiind destul de păgubitoare, prin ea însăși, creditului țărănesc, întru cât scoasă din libera circulațiune a bunurilor această proprietate mai că nu e în stare a se satisface și menține, interpretarea strămtă ce se dă textelor, departe de a corespunde considerațiilor sociale ce au călăuzit pe legiuitor, e de natură a duce tocmai la rezultatul contrariu, la proletariatul agricol;

Că, dar, pentru toate aceste considerente, soluțiunea cea mai rațională a chestiunii nu poate fi decât aceea care dă o aplicațiune unică și uniformă principiului inalienabilității, pentru toate legiurile rurale și deci pentru cea din 1889, în sensul art. 7 al legii din 1864, cum, de altfel, pare definitiv fixată jurisprudența, constată în timpul din urmă, a Curții noastre de casațiune; (Vezi Bulet. Cas. 1907, pag. 15/7, Decis. No. 356; pag. 1630, Decis. No. 371. Bulet. Cas. 1918, pag. 428, Decis. No. 99; Curierul Judiciar No. 64/909 și No. 2/910);

Considerând, în fine, că, în sistemul celor ce susțin că loturile mici se pot înstrăina către săteni, însă numai după ce au eșit din plată, această din urmă distincțiune fiind bazată pe dispozițiunile art. 48 al I din legea dela 1889, modificat prin legea dela 8 Iulie 1899 și în care legiuitorul se referă la bunurile mici, nu la loturile mici, a o admite ar fi a face o confuziune nepermisă, între aceste două categorii distincte de pământuri și aceasta pentru a ajunge la rezultatul cu totul absurd, de a prelungi inalienabilitatea loturilor mici pentru tot decursul termenului de 60 ani, în care este a se face plata acestor loturi;

Considerând, însă, că, în specie, cumpărătura fiind o văduvă cu copii minori, soție supravieuitoare a unui sătean cultivator ce pământ, neîmproprietărit prin legile rurale, o nouă chestiune se ridică, aceea de a se ști dacă în sistemul pe care l'am îmbrățișat, o văduvă cap de familie, poate sau nu cumpăra pământ din cel concedat, în loturi de 5 hectare, prin legea din 1889;

Considerând, că după dispozițiunile art. 4 din legea dela 1864, nevrăstnicilor unui sătean li se putea da același pământ ce a avut și părintele lor, la epoca morții sale, dacă văduva se oferea a plăti desepăgubirea; că, pe de altă parte, potrivit art. 18 din legea pentru înstrăinarea bunurilor Statului, (modificat prin legea din 5 Mai 1896), vânzarea loturilor mici de 5 hectare acordându-se, în ordinea de preferință arătată în acel articol, locuitorilor români capi de familie, se specifică în mod expres și categoric, în menționatul text, că se vor socoti capi de familie și văduvele rămase cu copii;

Că, astfel, deși, în sistemul legii din 1864, împroprietăritura de fapt, s'a făcut pentru minori, ca moștenitori ai tatălui decedat, iar nici de cum pentru femei, nu tot aceeași dispozițiune o găsim în legea dela 1889, în care văduva socotită cap de familie, e personal împroprietărită, ca și un bărbat cap de familie;

Că, prin urmare, dacă, în general, capacitatea femeii săntence de a dobândi pământ rural, prin act între vii sau prin testament, este viiu discutată în doctrină și jurisprudență, însus legile de împroprietărire recunosc, formal, această capacitate, văduvei cap de familie de oarece putând fi, direct împroprietărită, nimic nu se opune ca ea să poată dobândi pământul și prin cumpărătoare; (C. I., 323/905);

Considerind, așa dar, că în specie ce ne preocupă, din

certificatul cu No 1524/909, al primăriei comunei Brazi, precum și din cel cu No 593/909 al percepției circ. 26 Brazi, se constată că la data contractului de vânzare, cumpărătura văduvă cu copii minori, a unui sătean și muncitoarea manuală de pământ, neîmproprietărită prin nici una din legile rurale, nu posedă nici un fel de pământ, în comuna Brazi sau în altă comună și că, în prezent, chiar, nu stăpânește decât hectarul cumpărat cu actul pus, astăzi în discuțiune;

Că, în aceste condițiuni, stabilit fiind că numita avea și are, încă, capacitatea de a dobândi pământ rural, până la maximum de 11 pogoane recunoscut unui fost clăcaș, vânzarea consimțită în persoana ei, prin actul din 9 Ianuarie 1909, cată a fi menținută și validată;

Pentru aceste motive, respinge cererea de anulare a actului de vânzare, etc.

Judecător, (s) Al. Teodorescu.

Solemnitatea deschiderei noului an judecătoresc la Inalta Curte de casație

În ziua de 1 Septembrie cor ora 1^{1/2}, după amiază, Inalta Curte de casație a ținut ședința solemnă de reîntrare în Sala de ședință a secțiilor unite.

În prezența d-lui Procuror general Sc. Popescu care a ocupat fotoliul Ministerului public, d-l Prim președinte G. N. Bagdat a rostit următorul discurs:

Art. 71 din legea de organizare judecătorească mă obligă să citească, în ședința publică dela la deschiderea noului an judecătoresc, observațiile pe care le-am putut culege în cursul anului expirat. Acest raport însă nu l-am putut face anul acesta din diferite motive și împreună cu observațiile ce le vom mai culege le vom consemna în raportul anului viitor.

Anul judecătoresc ce a expirat a fost dureros pentru noi, de oarece am avut a deplânge moartea a doi colegi dintre noi în funcțiune, d-nii Prodan și Ciru Oeconomu. Zilele trecute s'a stins iarăși din viață un fost coleg al nostru, președintele Mandrea, eșit din rândurile noastre numai cu câteva zile înainte, pentru limita de vârstă. Durerea pentru această moarte a fost cu atât mai mare, cu cât a fost pe neașteptate. Mandrea va rămâne pildă vi pentru noi, ca tipul magistratului integru și sărguitor.

Trebue să ne mai exprimăm regretul pentru plecarea d-lui consilier Ath. Kivu din mijlocul nostru, care a fost scos la pensie pentru limita de vârstă. Prin plecarea d-sale Inalta Curte este lipsită astfel de cunoștințele prețioase ale unui integru și muncitor magistrat.

Noul an judecătoresc este deschis.

Ședința a fost apoi ridicată.

Iată cum sunt compuse secțiunile Inaltei Curți:

Secția I.—C. R. Manolescu președinte, M. Iulian, D. Giuvara, V. Râmnicănu, V. Pretorian, Al. D. Dobricănu, Gr. Ștefănescu, I. N. Stambulescu și Al. Alessiu.

Secția II.—D. Cuculi președinte, I. Duca, Elef. Economu, G. Stoicescu I. Cercez, L. Leontianu, Gh. Raicoviceanu, G. D. Tăzlăușanu, C. Marinescu.

Secția III.—D. G. Petrescu președinte, V. Bossy, C. Dâmboviceanu, Panait Ionescu, Anton Suci, Th. Crivăț, Gh. Flășten, Em. Anastasiu.

Conform noii legi de organizare a Inaltei Curți de casație judecătorii secțiilor rămân astfel stabiliți fără a se mai muta de la o secție la alta. D-l Prim-președinte G. N. Bagdat va putea lua parte la judecarea proceselor și prezida la oricare din cele trei secțiuni.